

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในปัจจุบันนี้สัทลักษณะของ /ร/ และ /ล/ ในภาษาไทย มีการแปรในลักษณะที่น่าสนใจ ตัวอย่างเช่น ผู้พูดภาษาไทยส่วนใหญ่จะออกเสียง [ɿ] ในคำที่มี ร ปรากฏอยู่ ทั้งเมื่อปรากฏเป็นพยัญชนะเดี่ยว และเมื่อปรากฏอยู่ในพยัญชนะควบกล้ำ ในพยัญชนะควบกล้ำ บางครั้งเสียง [r] และเสียง [l] อาจหายไป เหลือแค่เพียงพยัญชนะนำเท่านั้น ปรากฏการณ์เช่นนี้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า สัทลักษณะของ /ร/ และ /ล/ ในภาษาไทยมีการแปรที่น่าสนใจ

เกี่ยวกับการแปรของสัทลักษณะของ /ร/ และ /ล/ ในภาษาไทยนี้ ม.ธ.บุญเหลือ เทพสุวรรณ แสดงความเห็นไว้ว่า "...ตามปกติ นักเรียนจะไม่ออกเสียงสำหรับ ร และ ล ให้แตกต่างกัน และไม่ใช้เสียงกล้ำ ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ใหม่เกิดขึ้นภายใน 30 ปีที่แล้วมานี้ และเข้าใจว่าจะแก้ไขไม่ได้แล้ว เพราะครูและอาจารย์ในมหาวิทยาลัยบางคนก็ไม่คำนึงถึงเสียงที่ว่ามันแล้ว..." (ม.ธ.บุญเหลือ เทพสุวรรณ 2518 : 75) คำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าสัทลักษณะของ /ร/, /ล/ และ /ร/, /ล/ ในพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยมีการแปรมาเกือบ 40 ปีแล้ว และกำลังดำเนินอยู่

นอกจากนั้น ยังมีงานวิจัยอีกหลายเรื่องที่เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าสัทลักษณะของ /ร/ และ /ล/ ในภาษาไทยมีการแปร นั่นคือ

งานวิจัยของ บีบี(Beebe 1974) เรื่อง Socially Conditioned Variation in Bangkok Thai ซึ่งศึกษากการแปรเชิงสังคมของ 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยกรุงเทพฯ โดยบีบีแสดงให้เห็นว่า ตัวแปรทางสังคม และองค์ประกอบอื่นของภาษา อันได้แก่การลงเสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการแปร

ของ 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำ ตัวแปรทางสังคมที่บีบีศึกษาได้แก่ ชั้นทางสังคม (จัดตามอาชีพของผู้พูด) อายุ และการศึกษา (ดูรายละเอียดในงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 1.2)

นอกจากงานวิจัยของบีบีแล้ว ยังมีรายงานประกอบการศึกษาวิชาสหศาสตร์ของภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีก 2 ฉบับ ที่เป็นการศึกษาเชิงสำรวจขั้นพื้นฐานของรูปแบบการแปรของ 'ร', 'ล' และ 'ร', 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทย ซึ่งใช้เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่า 'ร' และ 'ล' เป็นตัวแปรทางภาษาซึ่งมีการแปรที่น่าสนใจ รายงานทั้ง 2 ฉบับคือ "การสำรวจการแปรของตัวแปรทางภาษา 'ร', 'ล' ในการพูดของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะต่าง ๆ ในการพูดแบบต่าง ๆ" เขียนโดย นิภา นานีรติสัย และคณะ (2526) และ "การสำรวจการแปรของเสียงควบกล้ำด้วย 'ร' และ 'ล' ในการพูดแบบต่าง ๆ ของผู้มีฐานะทางสังคมต่างกันสามกลุ่ม" เขียนโดย นงนุช จันทร์ภักย์ และ วิไลลักษณ์ เกษะ (2526) (ดูรายละเอียดในงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 1.2)

จากการสังเกตปรากฏการณ์การแปรของตัวแปรทางภาษา 'ร' และ 'ล' ในภาษาไทยของผู้วิจัยเอง ประกอบกับการศึกษางานวิจัยของผู้อื่นดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่า การแปรของ 'ร' และ 'ล' ในภาษาไทยมีปัจจุบันนี้เป็นอย่างไร อันที่จริงแล้ว บีบี (1974) ได้ศึกษาการแปรของ 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำไว้อย่างละเอียดมาก อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่ายังมีอีกหลายแง่ที่สามารถจะศึกษาได้อีก นั่นคือ การแปรของ 'ร' และ 'ล' เมื่อตัวแปรนี้อยู่หน้าสระในตำแหน่งต้นคำ ซึ่งบีบีไม่ได้ศึกษาไว้ นอกจากนั้น ยังมีการศึกษาการแปรในแง่วจนลีลา ซึ่งบีบีศึกษาไว้ปริบทเดียว คือ การสัมภาษณ์พูดคุย (conversational style) บีบีได้เสนอแนะไว้ว่า ควรจะมีการศึกษาการแปรของเสียงนี้ในการพูดแบบอื่นด้วย (Beebe 1974 : 354)

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2.1 Socially Conditioned Variation in Bangkok Thai บีบี (Beebe 1974) บีบีศึกษาการแปรของเสียงควบกล้ำในภาษาไทยกรุงเทพฯ เฉพาะการพูดแบบสนทนา โดยให้เหตุผลว่าจะได้ภาษาพูดที่ผู้พูดระวังตัวน้อยที่สุด

(unselfconscious speech) ตัวแปรทางสังคมที่มีบีเลือกศึกษาได้แก่ ชั้นทางสังคม (จัดตามอาชีพ) อายุ และการศึกษา ตัวแปรทางเพศถูกตัดออกเนื่องจากบีบีเห็นว่า เพศไม่มีนัยสำคัญที่จะมีอิทธิพลต่อการใช้รูปแบบทางเสียง นอกจากนั้นบีบียังพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการลงเสียงหนักเบา (stress) กับการแปรของเสียงควบกล้ำด้วย กลุ่มตัวอย่างที่มีบีใช้ศึกษามีวิธีการเลือกดังนี้ ชั้นแรก เลือกตัวแทนจำนวน 31 คน จากคนหลายอาชีพในสถาน 3 แห่ง จากนั้นให้ตัวแทน 31 คนนี้ ให้คะแนนแก่อาชีพ 23 อาชีพ (โดยไม่ต้องฟังการออกเสียง) ที่เลือกมาจากสถาน 3 แห่ง ใ้แก่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงแรมเอราวัณ และบริษัทน้ำมัน โดยให้คะแนนเรียงลำดับจากอาชีพที่มีศักดิ์ศรีและเป็นที่ยอมรับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด จากนั้นนำอาชีพที่เรียงลำดับแล้วมาแบ่งเป็นลำดับชั้นได้ 5 ชั้น บีบีสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มคน 5 ลำดับชั้นนี้ โดยถืออายุเป็นเกณฑ์ คือ 36 ปีขึ้นไป จำนวน 15 คน และตั้งแต่ 35 ปีลงมา จำนวน 15 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาจริงทั้งหมด จำนวน 151 คน

บีบีวิเคราะห์การแปรของเสียงควบกล้ำเป็น 2 แบบ คือ การออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียง โดยออกเสียงพยัญชนะตัวแรกและตัวหลังพร้อมกัน (full cluster retention) และการออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไป (cluster simplification) จากผลการศึกษา บีบีพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีชั้นทางอาชีพสูงขึ้น ยังมีการใช้เสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีชั้นทางอาชีพต่ำลงมา จะมีการออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไป เป็นเปอร์เซ็นต์สูงขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 35 ปีลงมา มีเปอร์เซ็นต์การออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงค่อนข้างต่ำ แต่มีเปอร์เซ็นต์การออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปค่อนข้างสูง ในทางตรงข้าม กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป มีเปอร์เซ็นต์การออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงสูง แต่มีเปอร์เซ็นต์การออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปต่ำ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการแปรของเสียงควบกล้ำนั้น ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยกับชั้นมัธยม จะมีการออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงเป็นเปอร์เซ็นต์สูง แต่มีการออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปเป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำ ส่วนกลุ่มตัวอย่างระดับอาชีวศึกษากับประถมศึกษา มีการออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงเป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำ แต่มีการออกเสียง

ความกล้าที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปเป็นเปอร์เซ็นต์สูง ส่วนการลงเสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียงความกล้าดังนี้ ในพยัญชนะที่ลงเสียงหนัก จะมีเปอร์เซ็นต์ของเสียงความกล้าเต็มเสียงสูงกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในทางกลับกัน ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก เปอร์เซนต์ของเสียงความกล้าที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไป จะสูงกว่าในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ พยัญชนะความกล้าที่พยัญชนะตัวแรกเป็นพยัญชนะกัก ไม่พ่นลม จะมีเปอร์เซ็นต์ของเสียงความกล้าเต็มเสียงสูงกว่าพยัญชนะความกล้าที่พยัญชนะตัวแรกเป็นพยัญชนะกัก พ่นลม ¹

1.2.2 รายงานประกอบการศึกษาวิชาสัตวศาสตร์ของภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาฯ เรื่อง "การสำรวจการแปรของ 'ร' และ 'ล' ในการพูดของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะต่าง ๆ ในการพูดแบบต่าง ๆ " นิภา และคณะ (2526) สำรวจการแปรของ 'ร' และ 'ล' ที่อยู่ตำแหน่งต้นคำ ในการพูดของนิสิตจุฬาฯ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 จำนวน 13 คน แยกเป็นคณะแพทยศาสตร์ 4 คน วิศวกรรมศาสตร์ 3 คน รัฐศาสตร์ 3 คน และอักษรศาสตร์ 3 คน โดยศึกษาในการพูด 3 แบบ คือ การสัมภาษณ์ การอ่านบทความ และการอ่านคำคู่เทียบเสียง จากการสำรวจ พบว่า การแปรของ 'ร' ในนิสิตทุกคณะมีลักษณะคล้ายกัน กล่าวคือ ในการสัมภาษณ์ นิสิตทุกคณะออกเสียง [ɾ] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด และเปอร์เซ็นต์ลดลงในการอ่านบทความ และการอ่านคำคู่เทียบเสียง ตามลำดับ ในทางตรงข้าม นิสิตทุกคณะยกเว้นคณะวิศวกรรมศาสตร์ ออกเสียง [r] เป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำสุดในการสัมภาษณ์ แต่เปอร์เซ็นต์จะสูงขึ้นในการอ่านบทความ และการอ่านคำคู่เทียบเสียง นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์มีการแปรของ 'ร' ที่ค้างออกไป คือ นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ออกเสียง [ɾ] ในการอ่านบทความเป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าในการสัมภาษณ์ ส่วนการแปรของ 'ล' ในการพูดแต่ละแบบของนิสิตทุกคณะ ไม่มีการแปร

¹ พยัญชนะความกล้าในภาษาไทยแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่พยัญชนะตัวแรกเป็นพยัญชนะพ่นลม และกลุ่มที่พยัญชนะตัวแรกเป็นพยัญชนะไม่พ่นลม ดังนี้ กลุ่มพ่นลม : /phr/ /phl/, /thr/, /khr/, /khl/ และ /khw/ กลุ่มไม่พ่นลม : /pr/, /pl/ /tr/, /kr/, /kl/ และ /kw/

นั่นคือ นิสิตทุกคณะออกเสียง [ɹ] ในการพูดทุกแบบเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด เมื่อพิจารณาการแปรของ 'ร' และ 'ล' ตามสาขาวิชาที่นิสิตเรียน พบว่า ในตัวแปร 'ร' นิสิตที่เรียนสายคือปศาสตร และสังคมศาสตร์ ออกเสียง [ɹ] ในการพูดแต่ละแบบ เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่านิสิตที่เรียนสายวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

1.2.3 รายงานเรื่อง "การสำรวจเรื่องการแปรของเสียงควบกล้ำด้วย 'ร' และ 'ล' ในการพูดแบบต่าง ๆ ของผู้มีฐานะทางสังคมต่างกันสามกลุ่ม" นางบุษ จันทราภิช และ วิไลลักษณ์ เคะระ (2526) สำรวจการแปรของเสียงควบกล้ำด้วย 'ร' และ 'ล' ของผู้มีอาชีพต่างกัน 3 อาชีพ คือ ครูสอนภาษาไทย โฆษกวีพิฑู และนักธุรกิจ อาชีพละ 3 คน รวม 9 คน โดยศึกษาในการพูด 3 แบบ คือ การสนทนา การอ่านข้อความ และการอ่านรายการค่า การแปรของ 'ร' กล้าในกลุ่มคน 3 อาชีพ มีดังนี้ ในการพูดทั้ง 3 แบบ ครูสอนภาษาไทยออกเสียง [ɹ] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด รองลงมาได้แก่ โฆษกวีพิฑู และนักธุรกิจ ตามลำดับ ในทางตรงข้าม นักธุรกิจไม่ออกเสียง 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด รองลงมาได้แก่ โฆษกวีพิฑู และครูสอนภาษาไทย แต่ในการอ่านข้อความ โฆษกวีพิฑูไม่ออกเสียง 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ครูสอนภาษาไทยไม่ออกเสียง 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำเป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำสุด ส่วนในการอ่านรายการค่ามีเพียงนักธุรกิจที่ไม่ออกเสียง 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำ ในการแปรของ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำ พบว่าในการสนทนา นักธุรกิจออกเสียง [ɹ] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด รองลงมาได้แก่ครูสอนภาษาไทย และโฆษกวีพิฑู ส่วนในการอ่านข้อความและการอ่านรายการค่า ครูสอนภาษาไทยออกเสียง [ɹ] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด รองลงมาได้แก่ โฆษกวีพิฑู และนักธุรกิจ ผลการสำรวจที่ได้สนับสนุนสมมติฐานที่ว่า ครูสอนภาษาไทยจะเป็นผู้ที่มีความดีในการออกเสียง 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำได้สูงสุด ถ้าพิจารณาในแง่ความรับผิดชอบต่อความถูกต้องในการใช้ภาษาไทย

1.2.4 บทความเรื่อง "Postvocalic /r/ in Scottish English: Change in Progress ?" โรเมน (Romaine 1978) ศึกษาการแปรเชิงสังคมของตัวแปร 'r' ที่อยู่หลังสระในภาษาอังกฤษแบบสกอต โดยดูความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของตัวแปรดังกล่าวกับตัวแปรทางสังคม 4 ประการ ได้แก่ อายุ เพศ

วจนลีลา และบริบททางเสียง (phonetic environment) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาได้แก่ เด็กนักเรียนระดับประถมคนที่เกิดในเมืองเอคินเบระอะ ในครอบครัวที่มีคา เป็นคนชั้นกรรมกร (working class) จำนวน 24 คน เป็นชาย 12 คน หญิง 12 คน รัศับอายุ 6, 8 และ 10 ปี ตัวแปรทางวจนลีลาที่ใช้ศึกษาได้แก่ การสัมผัสภษณ์ และการอ่านบทความ (ศึกษาเฉพาะกลุ่มอายุ 10 ปี) โรเมนกำหนด รูปแปรของ 'r' ไว้ 4 รูป คือ [r], [r̥], [x] และ [∅] บริบททางเสียงของ ที่จะศึกษามี 3 บริบท ดังนี้

1. เมื่อ 'r' อยู่ท้ายคำที่ตามหลังด้วยการหยุด หรืออยู่ในตำแหน่งท้ายสุดของประโยค
2. 'r' อยู่ท้ายคำ ซึ่งตามหลังด้วยคำที่ขึ้นต้นด้วยสระ
3. 'r' อยู่ท้ายคำ แล้วตามหลังด้วยคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ

วิธีวิเคราะห์ข้อมูลของโรเมนใช้วิธีทางสถิติ โดยการแยกตัวแปร 'r' เป็น 3 ตัวแปร ตามบริบทที่เกิด แล้วแยกศึกษาการแปรของตัวแปรแต่ละตัว โรเมนให้เหตุผลในการทำเช่นนี้ว่า เนื่องจากการแปรของตัวแปร 'r' ในแต่ละบริบทไม่มีลักษณะของการต่อเนื่องเหมือนกับตัวแปรที่เป็นสระ เช่น ตัวแปร 'i' ซึ่งสามารถให้ค่าของการแปรตามลักษณะของการออกเสียงได้เช่น เป็นสระค่อนข้างสูงหรือต่ำ ค่อนไปข้างหน้าหรือหลัง ส่วนการแปรของตัวแปร 'r' ไม่มีลักษณะการแปรที่ลกดกันตามลักษณะการออกเสียง จึงเป็นการสะดวกและแม่นยำที่จะศึกษาการแปรของตัวแปร 'r' เป็น 3 ตัวแปรแยกจากกันโดยเด็ดขาด และให้ค่าโดยการคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ เหตุผลอีกประการหนึ่งคือ เพื่อจะหลีกเลี่ยงการให้ค่าทางสังคม (social value) เป็นตัวเลขตามสเกล 100-300 (เช่นในสระ 'i') เพราะไม่ว่าค่าทางสังคมอะไรจะอยู่ในระดับไหนในสเกล หรือจะจับคู่กับรูปแปรใดก็ได้ จากผลการศึกษา โรเมนพบว่า ตัวแปร 'r' ที่อยู่ท้ายคำจะปรากฏเป็นรูปแปร [r̥] น้อยที่สุดเมื่อคำที่ตามหลังขึ้นต้นด้วยสระ รูปแปร [x] ปรากฏน้อยที่สุดเมื่อคำที่ตามหลังขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ส่วนรูปแปร [∅] ปรากฏน้อยที่สุดเมื่อมีการหยุดตามมา หรือเมื่ออยู่ในตำแหน่งท้ายประโยค ในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการแปรของ 'r' ที่อยู่ท้ายคำ พบว่า ชายใช้รูปแปร [r̥] มากกว่าหญิง และไม่ใครจะใช้เสียงรวิ ส่วนหญิงมักจะใช้รูปแปร [x] มากกว่าชาย

และใช้เสียงรัว ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการแปรของ 'x' มีดังนี้ เด็กอายุ 10 ปี ใช้รูปแปร [x] มากกว่าเด็กวัยอื่น ๆ เด็กอายุ 6 ปี ใช้รูปแปร [∅] มากที่สุด และเด็กอายุ 8 ปี ใช้รูปแปร [∅] น้อยที่สุด แต่ใช้รูปแปร [x] และ [x̄] เท่ากัน ความสัมพันธ์ระหว่างวจนลีลากับการแปรของ 'x' ที่อยู่ท้ายคำในกลุ่มเด็กอายุ 10 ปี สรุปผลได้ว่า เด็กหญิงใช้รูปแปร [x̄] มากกว่าเด็กชายในการพูดทั้ง 2 แบบ นอกจากนั้น การใช้รูปแปร [x] ของเด็กทั้ง 2 เพศ จะลดลงในการอ่าน แต่การใช้รูปแปร และ [∅] จะสูงขึ้น

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการแปรของภาษาในแง่วจนลีลา

การศึกษาการแปรของภาษาในชุมชนภาษาหนึ่ง ๆ อาจทำได้หลายวิธี เช่น การศึกษาการแปรของภาษาตามลักษณะภูมิศาสตร์ การแปรตามลักษณะทางสังคม โดยพิจารณาถึง อายุ อาชีพ สถานภาพทางสังคม เป็นต้น การศึกษาการแปรของภาษา อีกวิธีหนึ่ง ที่เริ่มมีผู้สนใจศึกษากันมาก ได้แก่ การศึกษาการแปรของภาษาในแง่วจนลีลา การแปรของภาษาในแง่วจนลีลานั้น เทอเนอร์ (Turner 1973: 13) กล่าวว่า เป็นส่วนสำคัญที่แท้จริงของภาษา ที่ผู้ใช้ภาษานั้นตระหนักความีรายละเอียดปลีกย่อยในการใช้ในแต่ละโอกาสอย่างไร

ผู้ที่เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการแปรของภาษาในแง่วจนลีลาเป็นคนแรก คือ โจส (Joos 1961) ในหนังสือชื่อ The Five Clocks โจสเขียนบรรยายถึง ภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ว่า มิได้มีแค่ภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐานเช่นในพจนานุกรมเวบสเตอร์ (Webster) เท่านั้น อันที่จริงแล้ว ภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่มีได้ถึง 5 แบบ เปรียบกับ นาฬิกา 5 เรือนที่รับอกเวลาต่าง ๆ กันใน "เวลา" เดียวกัน โจสแบ่งองค์ประกอบ ที่มีอิทธิพลต่อลักษณะการใช้ภาษาออกเป็น 4 อย่าง ได้แก่ อายุของผู้ใช้ (age) ลีลาการใช้ (style) ขอบเขตการใช้ (breadth) และความรับผิดชอบต่อการใช้ ซึ่งตัดสินโดยผู้อื่น (responsibility) องค์ประกอบทั้ง 4 อย่างนี้จะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ก็ได้ องค์ประกอบทั้ง 4 อย่าง แบ่งเป็นส่วนประกอบย่อยได้ดังนี้

อายุของผู้ใช้	ขอบเขตการใช้	ความรับผิดชอบ ต่อการใช้	ลีลาการใช้
ผู้สูงอายุ (senile)	แบบสังคมชั้นสูง (genteel)	ดีที่สุด (best)	แบบตายตัว (frozen)
ผู้ใหญ่ (mature)	แบบกึ่งกรอง (puristic)	ดีมาก (better)	แบบเป็นทางการ (formal)
วัยรุ่น (teenage)	แบบมาตรฐาน (standard)	ดี (good)	แบบหารือ (consultative)
เด็ก (child)	แบบเฉพาะถิ่น (provincial)	พอใช้ (fair)	แบบเป็นกันเอง (casual)
เด็กทารก (baby)	แบบชาวบ้าน (popular)	เลว (bad)	แบบใกล้ชิด (intimate)

อายุของผู้ใช้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด แบ่งเป็น 5 ระดับ เริ่มตั้งแต่วัยทารก จนถึงวัยเด็ก เด็กจะมีภาษาพูดเฉพาะของคนที่เรียกว่าภาษาเด็ก เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่น จนถึงวัยสูงอายุ ลักษณะการใช้ภาษาจะต่างไปอีกแบบหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ลักษณะการใช้ภาษาในแต่ละวัยอาจสลับที่กันได้ โดยมีลีลาการใช้มาเกี่ยวข้อง เช่น ผู้ใหญ่ อาจใช้ภาษาเด็กในบางสถานการณ์ เช่น ในการพูดคุยกับเด็ก การเล่านิทาน เป็นต้น

ขอบเขตการใช้หมายถึงประสบการณ์หรือความรู้เฉพาะตัวของผู้ใช้ภาษานั้นเอง ประสบการณ์ของผู้ใช้จะช่วยให้การใช้ภาษาในแบบชาวบ้านจนถึงแบบมาตรฐานใช้ได้ในวงกว้างขึ้น ในทางตรงข้าม ประสบการณ์ของผู้ใช้จะช่วยให้ขอบเขตการใช้ภาษาอีก 2 แบบ จากแบบมาตรฐานขึ้นไปยังแบบกึ่งกรองและแบบสังคมชั้นสูง มีลักษณะแคบเข้าในวงจำกัด เพื่อให้เหมาะสมกับบุคลิกของคน

ความรับผิดชอบต่อการใช้ภาษาแบ่งเป็น 5 ระดับ ระดับที่หรือเลขนี้ ทักสิน
โดยผู้อื่น (ดูรายละเอียดใน 2.2)

ลีลาการใช้คำที่โจรสล่าวัว แบ่งเป็น 5 อย่าง คือ

1. ลีลาแบบตายตัว (frozen style) เป็นลีลาภาษาที่มีแบบเฉพาะของตัว ส่วนใหญ่ใช้ในภาษาเขียน และในกรณีอื่นเช่น ในการขึ้นต้นสุนทรพจน์ ลักษณะสำคัญของลีลาประเภทนี้ คือ ผู้ใช้มุ่งที่จะสื่อเนื้อความมากที่สุด โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ไต่พียงหรือไต่อ่าน นอกจากนั้นในลีลาแบบนี้ยังไม่มีกรแสดงทัศนคติและอารมณ์ ทั้งในการพูดและการอ่านอีกด้วย
2. ลีลาแบบเป็นทางการ (formal style) เป็นลีลาที่ใช้ในการสนทนา โดยมากจะใช้กับคนแปลกหน้า ลักษณะสำคัญของลีลาประเภทนี้ ได้แก่ การพูดแบบไม่มีส่วนร่วมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ส่วนมากจะหลีกเลี่ยงการใช้คำว่า "ฉัน" หรือ "ของฉัน" เนื้อหาที่พูดจะต้องเป็นเรื่องราวที่ตอกัน ไต่ใจความ
3. ลีลาแบบหารือ (consultative style) เป็นลักษณะการพูดเชิงสัมภาษณ์ ลีลาประเภทนี้มีลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ ผู้พูดเป็นผู้ให้ข้อมูลมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจในผู้พูดมากที่สุด อีกประการหนึ่ง ผู้รับสารต้องมีส่วนร่วม คือ พูดคุยกับผู้พูดอย่างต่อเนื่อง
4. ลีลาแบบเป็นกันเอง (casual style) เป็นลีลาที่ใช้กับเพื่อน ผู้ที่คุ้นเคย คนในกลุ่ม หรือคนแปลกหน้าที่เราต้องการให้เขามาร่วมกลุ่มด้วย ลักษณะที่สำคัญของลีลาแบบนี้ คือ มีการใช้ภาษาแสดง (slang) ในที่นี้หมายถึงภาษาที่ไม่ใช่ภาษามาตรฐาน อาจเป็นภาษาถิ่น หรือคำที่อาจจะมีความหมายแปลกประหลาด หรือทำให้เกิดอารมณ์ขัน นอกจากนั้นลีลาแบบเป็นกันเองนี้ยังมีลักษณะการละคำ (ellipsis) ซึ่งเป็นลักษณะที่ทำให้ไวยากรณ์ของลีลาประเภทนี้ต่างจากลีลาแบบหารือ นอกจากการใช้ภาษาแสดง และการตัดคำแล้ว ลักษณะของลีลาแบบเป็นกันเองอีกอย่างหนึ่ง คือ ลักษณะที่ไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอน หรือมีเหตุผลที่จะอธิบายได้ (arbitrary) เป็นสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง
5. ลีลาแบบใกล้ชิด (intimate style) เป็นลีลาแบบที่ผู้พูดไม่ให้ข้อมูลอะไรแก่ผู้ฟังเลย มีลักษณะ 2 อย่าง คือ มีการตัดคำ (extraction) ซึ่งต่างจากการละคำในลีลาแบบเป็นกันเองตรงที่ว่า ประโยคที่ถูกละคำในลีลาแบบเป็นกันเอง ยังมี คำ

ไวยากรณ์ และทำนองเสียงอยู่ แต่ในแบบใกล้ชิดโดยมากประโยคจะถูกตัดคำจนเหลือเป็นคำ ๆ เดียว อาจมีความหมายหรือไม่ก็ไต่ นอกจากนั้น สีสากลประเภทยังมีลักษณะที่เรียกว่าจาร์กอน (jargon) คือ มีการใช้คำพูดที่ทุกคนจนคิดปากในกลุ่มที่สนิทสนมกัน จนบางครั้งไม่มีความหมายอะไร

นอกจากแนวคิดของโจสแล้ว ยังมี ลาบอฟ (Labov 1972) ที่ทำการวิจัยและให้แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการแปรของภาษาในแง่วจนลีลาไว้อย่างน่าสนใจ ลาบอฟเขียนบทความเรื่อง "The Isolation of Contextual Styles" ในลาบอฟ (1972) โดยลาบอฟให้ความเห็นว่า การแปรของภาษาในแง่วจนลีลาเป็นเรื่องที่นักภาษาศาสตร์ตระหนักดีว่าเป็นเรื่องสำคัญ แต่ยังไม่ใครจะมีคนนำมากล่าวถึง เนื่องจากยังไม่มีวิธีการศึกษาที่เหมาะสม นอกจากนั้น นักภาษาศาสตร์ส่วนใหญ่ยังเชื่อว่าการแปรของภาษาในแง่วจนลีลาเป็นเรื่องที่ให้กฎตายตัวได้ยาก ลาบอฟศึกษาการแปรของตัวแปร 'r', 'eh', 'oh', 'th' และ 'dh' ที่นิวยอร์ก ในการพูด 4 บริบท ลาบอฟพบว่า ในผู้ใช้ภาษาคนเดียวกันมีการออกเสียงแต่ละเสียงต่างกันไปในแต่ละบริบท นอกจากนั้น ลาบอฟยังแสดงให้เห็นว่า การแปรของภาษาในแง่วจนลีลาเป็นเรื่องที่ศึกษาได้และยังสามารถใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาการแปรของภาษาในแง่อื่น ๆ เช่น การแปรในเชิงสังคม หรือชนชั้นได้อีกด้วย

แนวคิดของลาบอฟที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในงานวิจัยนี้ ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับบริบทที่ใช้ศึกษาการแปรทางวจนลีลา ซึ่งลาบอฟแบ่งเป็น 4 บริบท ดังนี้

1. บริบท A เป็นสถานการณ์การพูดที่ไม่เป็นทางการ (informal situation) ภาษาที่ใช้ในบริบทนี้เรียกว่า ภาษาถิ่นเอง (casual speech) ซึ่งหมายถึงลักษณะการพูดที่ไม่เป็นทางการ ลักษณะการพูดที่จัดอยู่ในบริบทนี้ ได้แก่ การพูดคุยกันก่อนที่จะเริ่มสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ การพูดกับบุคคลที่สามในขณะที่สัมภาษณ์ การพูดโทรศัพท์ การพูดออกนอกเรื่องที่กำลังสัมภาษณ์อยู่ เช่น ผู้ให้สัมภาษณ์อาจจะเล่าเรื่องของตนเองนิกขึ้นได้ในทันที ลักษณะเช่นนี้มักเกิดในคนแก่ นอกจากนั้น ลักษณะการพูดของจำแบบเด็ก ๆ และการเล่าประสบการณ์ที่ตื่นเต้นของตนเอง ก็จัดอยู่ในการพูดบริบทนี้

2. ปริบท B เป็นสถานการณ์การสัมภาษณ์ ภาษาที่ใช้ในปริบทนี้เรียกว่า การพูดแบบระวังตัว (careful speech) คือลักษณะการใช้ภาษาที่ค่อนข้างจะเป็นทางการมากกว่าการพูดกับเพื่อนหรือพ่อแม่ แต่ไม่เป็นทางการเท่ากับการพูดต่อหน้าสาธารณชน

3. ปริบท C การอ่านข้อความ จักอยู่ในสถานการณ์ที่ใช้การพูดแบบระวังตัว เช่นเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ แต่หากจะนำมาเปรียบเทียบกันแล้ว จะต้องระวังในเรื่องความเร็วของการอ่าน

4. ปริบท D การอ่านรายการคำ (word lists) และการอ่านคำคู่เทียบเสียง (minimal pairs)

แนวคิดของโจสและลามอฟที่ต่างกัน คือ ลามอฟเน้นที่วิธีการศึกษามากกว่าโจส แต่การแบ่งตัวแปรทางวัจนลีลาของโจสค่อนข้างจะชัดเจนกว่า อย่างไรก็ตาม แนวคิดของนักภาษาศาสตร์ทั้ง 2 ท่าน สามารถใช้เป็นแนวทางในการศึกษาการแปรของภาษาในแง่วัจนลีลาได้เป็นอย่างดี

1.4 การแปร ทิวแปร และรูปแปร

ลามอฟ (Labov 1972) กล่าวถึงการแปรทางภาษาศาสตร์ไว้ว่าเป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษา กระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษาแบ่งได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่หนึ่ง ระยะเวลาเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง เป็นระยะที่ภาษาเริ่มมีการแปร แต่ยังไม่ปรากฏในกลุ่มคนจำนวนน้อย ขั้นที่สองเป็นระยะแพร่กระจาย ภาษามีการแปรไปจากเดิมมากขึ้น ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างภาษาใหม่กับภาษาเดิม และปรากฏในกลุ่มคนจำนวนมากขึ้น ขั้นสุดท้ายเป็นระยะที่การแปรมาถึงจุด ๆ หนึ่งที่คนยอมรับและใช้กันอย่างปรกติ การศึกษาการแปรของภาษาจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแปรของภาษาในขั้นที่สองซึ่งลามอฟเห็นความสำคัญในการศึกษาว่าจะนำมาใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้

การแปรทางภาษาศาสตร์เกิดขึ้นได้ในทุกระดับของภาษา ทั้งในระดับเสียง ไวยากรณ์ และระดับคำ อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการแปรทางเสียงเท่านั้น

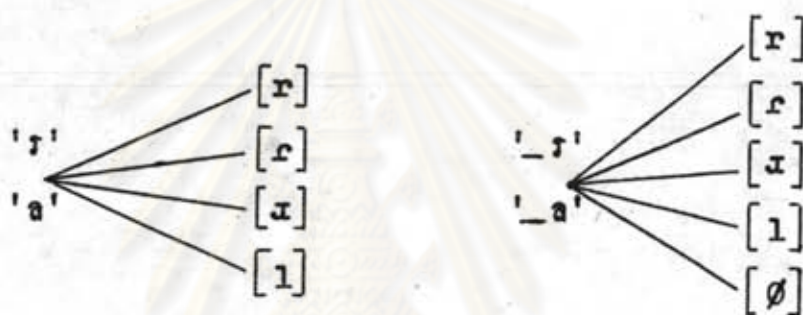
ไพค์ (Pike 1971) นักภาษาศาสตร์กลุ่มทฤษฎีโฟนิมิคส์ อธิบายการแปรทางเสียงในกฎการหาหน่วยเสียงในภาษาไว้ว่า การแปรทางเสียงมีลักษณะ 2 อย่าง คือ การแปรอย่างมีเงื่อนไข และการแปรอย่างอิสระ การแปรอย่างมีเงื่อนไขเกิดขึ้นเมื่อเสียง 2 เสียง ปรากฏสัมพันธ์กันในสิ่งแวดล้อมต่างกัน และเสียงทั้งสองมีสัทลักษณะที่คล้ายกัน ในการวิเคราะห์ถือว่าเสียง 2 เสียงนี้เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน (Pike 1971: 86) ส่วนการแปรอย่างอิสระมี 2 ลักษณะ คือ การแปรอย่างอิสระที่ปรากฏระหว่างหน่วยเสียง 2 หน่วยเสียง และการแปรอย่างอิสระที่ปรากฏระหว่างเสียง 2 เสียง ซึ่งเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน (Pike 1971: 123) การแปรทางเสียงของไพค์เน้นเรื่องโครงสร้างของภาษามากกว่าที่จะคำนึงถึงความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางสังคม แนวคิดของไพค์ถูกโต้แย้งโดยลาบอฟ นักภาษาศาสตร์เชิงสังคม ซึ่งให้ความเห็นว่า การแปรอย่างอิสระนั้น แท้จริงแล้วเป็นการแปรโดยมีเงื่อนไขทางสังคมกำหนด และศึกษาได้ในการพูดที่ต่างกัน อย่างไรก็ตาม ลาบอฟก็กล่าวถึงการแปรอย่างอิสระด้วย แต่ลาบอฟเรียกว่าการแปรเฉพาะบุคคล ซึ่งมีนัยสำคัญในการเปลี่ยนแปลงของภาษา (Labov 1972: 23) ในการศึกษาการแปรทางเสียงในชุมชนภาษาหนึ่ง ลาบอฟเสนอว่าควรจะใช้เสียงที่มีการแปรว่า "ตัวแปร" (variable) มากกว่าที่จะเรียกว่า "หน่วยเสียง" (phoneme) อันที่จริงแล้ว "ตัวแปร" กับ "หน่วยเสียง" คือสิ่งเดียวกัน แต่ถูกกำหนดขึ้นโดยลักษณะที่ต่างกัน "หน่วยเสียง" เป็นหน่วยที่ประกอบด้วยเสียงย่อย (allophone) ซึ่งปรากฏในสัทบริบทที่ต่างกัน "ตัวแปร" เป็นหน่วยที่ประกอบด้วยรูปแบบแปร (variant) ซึ่งมีข้อกำหนดของการแปรที่แน่นอน โดยมีปัจจัยทางสังคมเป็นตัวกำหนด อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาภาษาของชุมชนภาษาหนึ่ง ๆ ควรจะมีการพิจารณาทั้งหน่วยเสียงและตัวแปรของภาษานั้น

ในการกำหนดตัวแปรทางภาษาศาสตร์ สิ่งที่จะต้องพิจารณามีดังนี้ ประการแรก ต้องพิจารณาว่าตัวแปรนั้นปรากฏในบริบททางภาษาศาสตร์ใดบ้าง คือไปต้องดูว่าตัวแปรนั้นปรากฏเป็นรูปแบบแปรใดบ้าง และประการสุดท้ายต้องกำหนดคตินี้สำหรับการแสดงค่าของตัวแปร (Labov 1972: 71) ลาบอฟเสนอว่าตัวแปรทางภาษาศาสตร์ที่จะใช้ในการศึกษาการแปรทางเสียงควรมีคุณสมบัติดังนี้ หน่วยนั้นต้องเป็นหน่วยที่ปรากฏบ่อยใน

สถานการณ์ทั่วไป โดยเฉพาะในการสนทนา และการสัมภาษณ์ที่เป็นธรรมชาติ และหน่วยนั้น ต้องมีลักษณะเป็นระบบและแบบแผน นอกจากนั้น หน่วยที่จะเป็นตัวแปรได้ควรจะมีลักษณะ การแจกแจงความสำคัญทางสังคมได้ เช่น อายุ อาชีพ เป็นต้น (Labov 1972: 8)

1.5 ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัย

1.5.1 ตัวแปรทางภาษาศาสตร์ ตัวแปรทางภาษาศาสตร์ที่จะศึกษาในงานวิจัยนี้ คือ 'ร' และ 'ล' ที่อยู่หน้าสระ และ 'ร', 'ล' ที่อยู่หลังพยัญชนะ ในพยัญชนะควบกล้ำ รวมเป็น 4 ตัวแปร ตัวแปรทางภาษาศาสตร์ทั้ง 4 ตัวแปร จากข้อสังเกตเบื้องต้น ปรากฏ เป็นรูปแปร(variant)ต่าง ๆ กันดังนี้

เหตุผลที่ผู้วิจัยกำหนดตัวแปรที่จะศึกษาไว้ 4 ตัวแปร เนื่องจาก

1. ผู้วิจัยต้องการจะดูว่า 'ร' และ 'ล' มีการใช้สลับที่กันอย่างไร ทั้ง ๆ ที่ในภาษาไทยปัจจุบัน 'ร' กับ 'ล' เป็นตัวเขียนที่ต่างกัน
2. จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการแปร 'ร' และ 'ล' ที่เข้ามา จะเห็นว่า 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำ มักจะมีพฤติกรรมการแปรต่างจาก 'ร' และ 'ล' หน้าสระ ผู้วิจัยจึงกำหนดตัวแปร '_ร' และ '_ล' ในพยัญชนะควบกล้ำอีก 2 ตัวแปร เพื่อต้องการแสดงให้เห็นโดยชัดเจนว่า 'ร' และ 'ล' ในพยัญชนะควบกล้ำมีการแปรอย่างไร
3. การที่ผู้วิจัยกำหนดตัวแปร '_ร' และ '_ล' เพียง 2 ตัวแปร แทนที่จะเป็น 10 ตัวแปร ตามจำนวนพยัญชนะควบกล้ำ ร และ ล ที่ปรากฏในภาษาไทย (ดูเชิงอรรถที่ 1 หน้า 4) เนื่องจากผู้วิจัยต้องการจะแสดงให้เห็นถึงภาพรวมขั้นสุดท้ายของการแปรของ 'ร' และ 'ล' ที่อยู่หลังพยัญชนะ ในพยัญชนะควบกล้ำ อีกประการหนึ่ง

การกำหนดตัวแปร 'ร' และ 'ล' เพียง 2 ตัวแปร เพื่อทำให้เกิดความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.5.2 ตัวแปรทางวจนลีลา ตัวแปรทางวจนลีลาที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจากงานของโจส (1961) และ ลาบอฟ (1972) โจส (1961) บรรยายถึงภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ว่ามีไวยากรณ์แต่ภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐานอย่างเกี่ยว แต่มีได้ถึง 5 แบบ ลาบอฟ (1972) เสนอวิธีการศึกษาการพูดอีกแนวหนึ่ง คือ การพูดคุยโดยไม่ให้ผู้ถูกสัมภาษณ์รู้ตัว ด้วยวิธีการนี้ จะทำให้เราศึกษาภาษาที่ผู้พูดใช้จริง ๆ ไปได้ นอกจากนั้น ลาบอฟยังศึกษาการแปรของเสียงต่าง ๆ ในบริบท 4 อย่าง ลาบอฟพบว่า ในผู้ใช้ภาษาคนเดียวกัน มีการแปรของเสียงที่ต่างกันในแต่ละบริบท (ดูรายละเอียดใน 1.3)

จากการศึกษาของโจส และลาบอฟ ทั้งกล่าวข้างต้น และจากการสังเกตการพูดของผู้ประกาศข่าว บางคนในการเก็บข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่า ในขณะที่ให้ข้อมูล ผู้ประกาศข่าว จะพูดแบบหนึ่ง แต่เมื่ออ่านข่าวออกอากาศ การพูดจะเปลี่ยนไป ผู้วิจัยจึงเลือกสถานการณ์การใช้ภาษา 4 แบบ ซึ่งเป็นตัวแทนของวจนลีลาต่าง ๆ ที่จะศึกษาไว้ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ แทนวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ
2. การอ่านข่าวออกอากาศทางวิทยุกระจายเสียง แทนวจนลีลาแบบเป็นทางการ ใช้วิธีบันทึกเสียงจากวิทยุ
3. การอ่านบทความ หลังจากการสัมภาษณ์แล้ว ให้ผู้ถูกสัมภาษณ์อ่านบทความที่เตรียมไปพร้อมทั้งบันทึกเสียงไว้ สถานการณ์การใช้ภาษาแบบนี้แทนวจนลีลาแบบเป็นทางการมากกว่าการอ่านข่าวทางวิทยุ
4. การอ่านคำกู่เทียบเสียง แทนวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด

การที่ผู้วิจัยใช้สถานการณ์การใช้ภาษา 4 แบบ ในการวิจัยนี้ เพื่อต้องการจะศึกษาการแปรของ 'ร' และ 'ล' ในการพูดที่เป็นทางการน้อยที่สุด จนถึงการใช้ภาษาที่เป็นทางการมากที่สุด ซึ่งเชื่อว่าการพูดในสถานการณ์ 4 แบบนี้น่าจะมีความแตกต่างกัน

1.6 ความมุ่งหมายของการวิจัย

- 1.6.1 เพื่อเป็นแนวทางที่จะบอกให้ทราบว่า การแปรของ 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ในภาษาไทยที่เป็นมาตรฐานในปัจจุบันนี้เป็นอย่างไร โดยศึกษาการออกเสียงของผู้ประกาศข่าวทางสถานีวิทยุกระจายเสียง ซึ่งได้รับเลือกกว่าเป็นผู้ใช้ภาษาไทยมาตรฐาน
- 1.6.2 เพื่อศึกษาการแปรของ 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ในภาษาไทย มาตรฐานที่ปรากฏในปริบททางเสียง และวจนลีลาที่ต่างกัน

1.7 ขอบเขตของการวิจัย

- 1.7.1 ศึกษาการแปรของตัวแปรทางภาษาเหล่านี้ในภาษาไทย 'ร', 'ล' ที่ อยู่หน้าสระ กับ 'ร' และ 'ล' ที่อยู่หลังพยัญชนะ ในพยัญชนะควบกล้ำ
- 1.7.2 ศึกษาในกลุ่มผู้ประกาศข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงภาคเอฟ.เอ็ม. ในกทม. ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และสูงกว่าเท่านั้น
- 1.7.3 ศึกษาการแปรของ 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ในสถานการณ์ การใช้ภาษา 4 แบบ คือ
 - 1.7.3.1 การสัมภาษณ์
 - 1.7.3.2 การประกาศข่าวทางวิทยุกระจายเสียง
 - 1.7.3.3 การอ่านบทความ
 - 1.7.3.4 การอ่านคำคู่เทียบเสียง

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

- 1.8.1 ทราบว่า 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ในการออกเสียงของผู้พูด ภาษาไทยมาตรฐานส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้เป็นอย่างไร ในกรณีนี้คือ ผู้ประกาศข่าวทางสถานีวิทยุกระจายเสียงภาคเอฟ.เอ็ม. ในกทม.
- 1.8.2 ทราบว่า 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' มีการแปรอย่างไร
 - 1.8.2.1 ในการแปรตามวจนลีลา

- 1.8.2.2 ในการแปรตามปริบททางเสียง
- 1.8.3 เพื่อเป็นแนวทางในการทำนายการเปลี่ยนแปลงของ 'ร', 'ล', '_ร'
และ '_ล' ในภาษาไทย และนำผลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการอนุรักษ์
ลักษณะเสียงสำคัญในภาษาไทย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย